E V Ö D E V İ

Nurdan Gürbilek

Gaston Bachelard *Mekânın Poetikası*'nda evi bir "mutluluk mekânı" olarak tarif etmişti; bu mutluluk mekânına ait imgeleri, bu imgelerin düşsel değerini inceliyordu. Evin düş kuran çocuk için koruyucu sınırlar oluşturduğundan, anıların ve düşlerin barınağı olduğundan söz ediyor, evi tarif ederken en çok da ışık imgesine başvuruyordu; evden dışarıya sızan, evi gören bir varlığa, bir göze dönüştüren bir ışık: "Penceredeki ışık, evin gözüdür."

Bugün olduğu gibi yatay olarak değil de dikey olarak kurulmuş, toprağa kök salmış, aynı zamanda gökyüzüne açılan bir ev burası. İçinde yanan ateş, bacasından tüten duman gibi penceresindeki ışık da anlamını buna borçlu: "Uzakta ışığı yanan ev görür, geceler, gözetler, bekler. Kendimi düş kurma ile gerçeklik arasındaki yer değiştirmelerin sarhoşluğuna kaptırdığımda, şöyle bir imge belirir kafamda: Uzaktaki ev ve bu evin ışığı, bana göre, benim gözlerimin önünde, dışarı bakan ... anahtar deliğinden dışarı bakan evdir. Evet, uyanık kalan evde biri vardır, ben burada düş kurarken o çalışır; ben burada boş düşler kurmayı sürdürürken, orada sürekli çalışan inatçı bir varlık vardır. Bir insan gibi görür. Geceye açılmış bir gözdür ev." [1]

Evden uzak, yolda olduğumuz zamanlarda, en çok da tren yolculuklarında, tren hava kararırken istasyon boyunca dizilmiş evlerin önünde durduğunda, ışıkları yanan, perdeleri henüz örtülmemiş evlerin içine merakla baktığımızda biz de yaşamışızdır. Dışarıda, karanlıktayızdır; evdeyse ışık vardır. Sofra hazırlanıyordur, yemek yeniyordur, birileri konuşuyordur. Kimseyi göremesek bile televizyonun odayı aydınlatan mavi ışığı evde bir hayatın sürüp gittiğini söyler bize. Dışarıda, yalnız ve karanlıkta olan için evden yayılan ışık, o anda kendisinin mahrum olduğunu düşündüğü her şeyin timsali gibi parıldar. "Uyanık kalan evde biri var," diyordur ışık; "sen orada boş düşler kurarken, burada devam eden bir hayat var."

1. Gaston Bachelard, *Mekânın Poetikası*, çev. Aykut Derman, Kesit Yayıncılık, 1996, s. 61.

Dışardakinin, eve dışarıdan bakanın yaşadığı bu. Ama ya içerdekiler, tren her gün aynı saatte evlerinin önünde durduğunda, aynı gürültüyle evlerini sarstığında onlar ne yaşar? "Geceye açılmış bir gözdür ev," diyordu Bachelard, "görür, geceler, gözetler." Ama evde olanın, hayatının şu ya da bu anında mutlaka soracağı bir soru var: Ya ışık dışarıda, karanlık olan evse? Ya gözetleyen, geceleyen, gören dışarıda –sokakta ya da bozkırda– gözetlenen evdeyse?

Bu soruları bana sorduran da bir imge aslında. Kendi büyüdüğüm eve ait, yıllardır o evin anısıyla birlikte koruduğum, bende daima kaygı uyandırmış bir imge: Yine ışıkla, ışığın erken yaşlardaki belli bir algılanışıyla ilgili. Küçük bir kasabada geçen dört-beş yılın ardından büyük şehre taşındıktan sonra oturduğumuz dar bir sokağa bakan evde, hava kararıktan sonra geçen arabaların farlarının pencereden, örtülü perdelerin arasından sızıp duvarı tarayan ışıkları, nedenini açıklayamadığım bir korku uyandırdı bende hep. Sonradan çok düşündüm: Daha doğal denebilecek korkular değil, dışarıda uğuldayan fırtınanın, kapıları zorlayan rüzgârın, pencereleri döven yağmurun sesi değil de neden araba farları, farların duvarda oynaşan ışıkları? Ne olabilir çocuğu bunda bu kadar korkutan?

Işığın evin içinde kırılıp parçalandığı an: İçimi daraltan, bende kaygı uyandıran ışık böyle tarif edilebilir sanırım. Önceleri bunu bir tür şehir korkusuna, sakin bir kasabada geçirilmiş uzunca bir sürenin ardından yerleşilen şehrin uyandırdığı korkuya bağlamıştım. Ama bu duyguya eşlik eden başka imgeler, başka sesler korkunun kaynağının pekâlâ dışarıda değil içeride, sokakta değil evde olabileceğini düşündürüyor. Dükkânların kepenklerinin kapanırken çıkardığı ani gürültü kalmış aklımda örneğin, sokakta oynayan çocuklarını ısrarla eve çağıran kadının sesi, evin hemen önündeki sokak lambasının birden odaya dolan çiğ ışığı. Hepsi aynı şeye işaret ediyor: Hava kararırken içe, iç dünyasına kapanıyor ev. Sokak ile ev, dış ile iç, karanlık ile aydınlık arasındaki ayrımın netleştiği saatler. Oyun bitti, baba geldi, yemek hazır. Bundan sonrasını birçoğumuz belki böyle yaşamışızdır: Sokak kapıları kilitlenir, perdeler örtülür, evin ışıkları yakılır. Çocuğa söylenen şu: Dışarısı karanlık, tehlikeli; içerisi aydınlık, emin.

Evin baktığı dar sokaktan geçen arabaların farları işte buraya, bu iç dünyaya sızacak. Ama çocuğun iç-dış ayrımını altüst eden tuhaf bir şey var burada. Çünkü ışık bu kez dışarıda; gören, gözetleyen, geceleyen dışarıda. Farların örtülmüş perdeleri delip evin duvarlarını taradığı an, bizi dışarıdan koruyacağını umduğumuz evin, evi kuşatan duvarların, hava kararınca örtülen perdelerin aslında nasıl da geçirgen olduğunu, bizi dışarının çiğ ışığından, dışarıda olduğu söylenen tehlikeden, evin dışında tutulmaya çalışılan ölümden korumadığını, evin çıplak ampullerinden yayılan ışığın araba farlarının delici ışığı karşısında nasıl da sönük kaldığını anladığımız an değil mi?

Her çocuk er geç aynı şeyi yaşar: Bir zaman gelir, onun için ev olmaktan çıkar ev. Ne erken çocuklukta olduğu gibi keşfedilecek bir dıştır artık, ne de dış dünyaya karşı sığınılacak bir iç. Tam olarak ne zaman yaşarız bunu: Evin dışarıya karşı bir sığınak olduğu kadar bir engel de olduğunu fark ettiğimiz an mı? Evin geçici, ana babamızın güçsüz, ölümlü olduğunu sezdiğimiz an mı? Yoksa evin bize bir iç dünya bağışlarken aynı zamanda büyük bir iç sıkıntısı da verdiğini, bir iç dünyası olmanın bedelinin bir iç sıkıntısı olduğunu fark ettiğimiz an mı?

Bu duygunun zamanı, yoğunluğu, katlanabilirliği evden eve, çocuktan çocuğa değişir kuşkusuz. Tek bir şey dışında: Ömür boyu bize eşlik eden mutluluk imgelerimizin olduğu kadar, kurtulmak için hep çaba harcayacağımız korkularımızın, dağıtmak için her yolu denediğimiz iç sıkıntımızın da kaynağı, kaynağı değilse bile ilk sahnesi burası. Evden söz edeceksek mutlaka buraya, bu mutluluk mekânının arka bahçesine, birçok düşün olduğu gibi birçok şiirin, öykünün, romanın da imgelerini topladığı bu arka bahçeye uğramamız şart.

Çocukluğu ne kadar geride kalırsa kalsın, yanıp sönmeye, insanın yolunu aydınlatmaya devam eden bir ışıkmış gibi anlatanlar var. Çocukluğu böyle algıladığımız anlar var. Ama onu karanlıkla, darlıkla, imkânsızlıkla bir tutanlar, "gidememenin derin, derin, derin bir acı olduğu" bir çocukluktan söz edenler de var. Onu böyle gördüğümüz anlar da var. Tezer Özlü'nün *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nde anlattığı, *Yaşamın Ucuna Yolculuk*'ta açıkça dile getirdiği bir çocukluk: "Çocukluğun sınırları korkunç... Sınırları, olanaksızlığı, görüntüleri, hareketsizliği, çocukluğun dar sınırları korkunç..."

Evi, evin hiçbir biçimini sevmez Tezer Özlü. *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nin ilk bölümünde –adı "Ev"dir bölümün– bunu açıkça söyler zaten: "Aslında hiçbir evi sevmem. Bir kez girilen, sonra çıkılan ve bir daha ayak basılmayan evler benim için en rahatlatıcı yerler." Bu yüzden hep gitmeyi, bırakıp gitmeyi; bütün evlerden, evliliklerden, aile bağlarından kaçmak ister. "Eski, anılarla dolu, küf kokan, merdivenleri karanlık, nemli ve soğuk bir ev"dir Tezer Özlü'nünki. Bir türlü içselleştirilemeyen, bir mutluluk mekânına dönüştürülemeyen bir yer: "Ev büyük. Ev yalnız. Ev eski."

Bazen bir çocukluk, bazen bir hastalık günlüğüne dönüşen, soğuk bir ev kadar akıl hastanesinin sevimsiz odasının, koridorlarının da anlatıldığı bu metinde ben yine de çocuklukla sınırlayacağım kendimi. "Anadolu'nun küçük kentleri"nde, bunaltıcı kasabalarında başlayan, şehirdeki sokak arasındaki bir evde devam eden bir çocukluğun, "uzun, ıslak, nemli, soğuk, gri yıllar" olarak hatırlanan bir çocukluğun, kentin uğultusunu geride bırakıp "kararan gökyüzüyle birlikte evin sönük ışıklarına, gerilimli, rahatsız havasına dönmek zorunda" olunan bir çocukluğun sıkıntısını anlayabilmek için.

Önce sıkıntının sahnesini; içinde büyünen eve, ait olunan sınıfa bağlı olarak aldığı biçimi tarif edelim. "Orta sınıf evlerinin ağır, bunaltıcı havası" gibi kısa, açık bir tarifini vermişti Tezer Özlü. Bense tarifi daha da daraltmaktan yanayım: Yine Tezer Özlü'nün sözcükleriyle söylersek, hiç kimsenin "fabrika, dükkân, büro, atölye gibi bir yerde" çalışmadığı, aynı zamanda bir "öğrenme merkezi" olan bir ev burası. Küçük bir kasabada olabilir, ya da şehirdeki dar bir sokakta. Çocukluğu taşrayla şehir arasında bölünmüş memur çocuklarına yabancı gelmeyecek yerler: Elektriklerin akşamüstü verilip gece yarısı kesildiği, büyük kentlerden kalkıp büyük kentlere giden otobüslerin uğrak yeri olan, küçük pencerelerine beyaz perdeler asılmış evleri, çamurlu yollarıyla küçük kasabalar. Şehre taşındıktan sonra yerleşilmiş sokak arasındaki bir ev; cansız, solgun, zayıf ışıkların aydınlattığı, dar bir sokağa bakan bir ev, bu evde geçirilmiş "erken bastıran karanlık günler". Benzer hayatlar sürenlerin bunlara eklenecek yığınla imgesi olmalı: Ortası çökmüş demir karyolalar, tüten bir soba, akıtan bir termosifon, cızırtılı radyolar, tavandan sarkan çıplak ampuller, gölgesi ışığından büyük lambalar, gecenin soğuğunu kapmış kara okul giysileri. Birçoğumuzun zihninde yer etmiş, sıkıntılarımızın alacağı biçimi belirlemiş şeyler: ağzına kadar eşyalarla dolu odalar, kapılarının arkasında giysilerin asılı olduğu askılar, bir ayağı sallanan bir masa, gıcırdayan sandalyeler.

Sınırlarını iyice çizmek gerekiyor: Yalnızca bazılarımız böyle bir evde büyüdü. Baba devlet memuru; öğretmen olabilir, müfettiş olabilir, subay, mal müdürü, şube müdürü, okul müdürü, hükümet tabibi, gümrük muhafaza memuru, kaymakam olabilir. Evde yalnızca aile düzeninin değil, daha yüce bir kamusal düzenin de temsilcisi olmak isteyen, bu yüzden sürekli öğütler yağdıran, programlar yapan, çocuklarının eline çeteleler tutuşturan bir babadan söz ediyoruz. Yoksul değil ama yokluğun yabancısı olmayan bir aileden, ani bir tayinle yer değiştirmeye hazır, geçiciliğe alışmış bir evden söz ediyoruz. Para zor harcanıyor; elektrik, su idareli kullanılıyor, ışıklar odadan çıkar çıkmaz söndürülüyor, lambalar ışıktan çok gölge, aydınlıktan çok karaltı üretiyor, odalar dar, pencereler küçük. Bu darlığın nasıl bir aile düzenine denk düştüğü de önemli. Geniş bir aile değil bu; çocuğun evin içinde sığınacak yer ararken fazla seçeneği yok. Dinin birleştirdiği, öte dünyada bir kez daha buluşacağına inanmış bir ai-

le değil, ama dinle bütün bağlarını koparmış bir aile de değil. Çocuk yatağa girdiğinde dua ederken yalnız; ama dua etmeden kendini uykunun çağrısına bıraksa o zaman da kötü rüyalar görecek.

Şu ayrıntılar da önemli: Musluklar sürekli damlatır bu evlerde. Muslukların altına madeni kaplar konur, su kaba damladıkça tekdüze bir ses çıkarır, kaplar dolar, su taşar, taştığı yerde inatçı sarı bir pas izi bırakır. Yine bu evlerde eski, kullanılmayan eşyalar atılmaz saklanır; delinmiş tencereler, kulpu kırık fincanlar, küçülmüş elbiseler, eski düğmeler, eski kazaklardan sökülmüş yünler. Bu eşya yığınının içinde çocuklardan kaçırılmış birkaç nadide eşya her zaman bulunur: doğru misafire ikram edilmek üzere bekletilen, ikram edilmeye bir türlü kıyılamayan bir iki şişe viski, birkaç paket yabancı sigara, birkaç deste açılmamış iskambil kâğıdı. Çok sonraları, tüketim çağının başladığını bir türlü anlayamayacak, anlasa bile kabullenemeyecek bu evlerde yığınla naylon torba, boşalmış deterjan kabı, yoğurt kâsesi, içki şişesi, ambalaj kâğıdı, paslı çivi, gazı bitmiş çakmak, kullanılmış ama bir türlü atmaya kıyılamayan kâğıt tabak da birikecek. Tabii aynı zamanda yığınla evrak: miyadını doldurmuş, toplu iğnelerle tutturulmuş, sararmış, uçları kıvrılmış, gerekli gereksiz yığınla evrak. Yirmi yıl önce taşınılan evin elektrik makbuzları, vergi makbuzları, bir gün gelir lazım olur diye saklanmış karneler, yazışmalar, çeteleler, muhtıralar, notlar, gazete kupürleri: köşe yazıları, yemek tarifleri, şifalı otlarla ilgili bilgiler.

Tezer Özlü'nün doğrudan, açık bir dille söylediği bir şey var: "Öfke içinde büyüyoruz. Oturduğumuz semte, sokağa, eşyalara, kış aylarında güçlükle ısıttığımız eskimiş, ortası çukur yataklara öfke duyarak büyüyoruz..." İronik bir bakışın içinde biçim değiştirmişse de benzer bir öfkenin, içinde yaşanan eve, eşyalarla yönelmiş bir öfkenin izine Oğuz Atay'da da rastlarız. *Tutunamayanlar*'ın hemen başında Turgut Özben için söylenir: "Çevresindeki eşyaya duyduğu öfkenin ifade edilemeyen sıkıntısıyla bunalıyordu." Yine *Tutunamayanlar*'da Selim için söylenmiştir: Selim, erkeklerin pijama ve terlikle dolaştığı, duvarlarına takvim asılan evleri gülünç bulduğu için kendine bir hayat kuramamıştır.

Benzer odalarda büyüyenler bu hayatın başka, her zaman öfkeyle olmasa bile mutlaka sıkıntıyla anılan ayrıntılarını da hatırlayacaklar: Kapısı ancak misafir geldiğinde açılan soğuk misafir odaları, misafirlere kolonya dökülüp şeker tutulan, bayramlarda ahududu likörü, kuru baklava ikram edilen evler, kapağı hep kapalı duran şekerlikler, şehirde daha yerleşik bir hayata geçilince edinilmiş, yerinden kıpırdatılamayacak kadar ağır, tozdan asla arındırılamayan vitrinler, fazla elektrik yakmasın diye birkaç ampulü gevşetilmiş kristal taklidi avizeler. Ev denen sahnede bir araya gelmiş birçok başka ayrıntı: bomboş bir duvara koca bir çiviyle asılmış, nedense hep eğri duran Saatli Maarif Takvimleri, yine duvara gelişigüzel asılmış birkaç çini tabak, bir köşede öylece bekleyen Hayat Ansiklopedileri, çocuğun zamanla keşfedeceği, gözden uzak bir yere kal-

dırılmış Seksoloji Dergileri, sabah telaşla hazırlanan sefertasları, misafir beklerken kuruyup boşalmış Gelincik sigaraları.

Bütün bunlardan önemli, evin içinde her an varlığını hissettiren bir de ikinci dünya var: el örgüsü dantellerin süslediği evi birden kamusal bir davanın mekânı kılan bir Atatürk büstünden, Cumhuriyet Bayramı'nda çekilmiş, çocukların ürkek ürkek, büyüklerinse gururla gülümsediği birkaç hatıra fotoğrafından, bir de Okul Aile Birliği'ndeki hizmetlerinden ötürü babaya verilmiş bir plaketten oluşan, çocuğun hep Harbiye Marşı'yla birlikte hatırlayacağı Atatürk köşeleri. Çocuğun sıkıntıyla anacağı, çünkü zihninde elini acıtan okul çantalarıyla, her sabah sınıfta okunan antla, soğukta bayrak direğe çekilirken söylenen, tek bir cümleymiş gibi okunan, tek tek sözcüklerinin ne anlama geldiğini çok sonra fark edeceği İstiklal Marşı'yla özdeşleşmiş bir dünya.

Çocukluğun Soğuk Geceleri'nin bana düşündürdükleri, bende harekete geçirdiği imgeler bunlar. Ama şu da önemli: Anne ve baba, bu kitaba sevginin ya da öfkenin yöneldiği birer yüzden, ruhsal birer içerikten çok, sanki sırf kamusal bir dünyanın, ideolojik bir aygıtın temsilcileri olarak girmiştir. Anlatılanlardan, babanın okul müfettişi olduğunu, evde askeri bir düzen kurmaya çalıştığını, İstiklal Marşı çaldığında evde hazırol durduğunu öğreniriz; öğütlerden, günlük programlardan, küçük kâğıtlara tutulmuş çetelelerden, ad, soyadı, bir de imzadan oluşan bir baba: "Işık soldan gelmeli", "Kitap gözünüzden 30-45 cm uzaklıkta durmalı" vs. Benzer biçimde annenin de öğretmen olduğunu, bütün bir pazar evde sınav kâğıtları okuduğunu öğreniriz. Ama ne anneyle babanın kendi aralarındaki ilişkiye ne de her ikisinin çocuklarıyla ilişkisine dair fazla bir şey öğrenemeyiz. Zaten, dil de izin vermez buna. Tezer Özlü'nün cümleleri, anneden babadan kaçırılmış, kilit altında tutulan bir hatıra defterine gizlice düşülmüş, onlara inat büyük bir açık sözlülükle yazıya dökülmüş notlar gibidir. Onlarla birlikte yaşanmış bir hayat parçasını kurtarmayı, bu hayat parçasıyla birlikte kurtarılmayı, yani nihai bir adaleti değil de hayatın o parçasını bir an önce geride bırakmayı, yani özgürlüğü önemseyen birinin açıksözlü, düz, net, doğrudan, gücünü olduğu kadar güçsüzlüğünü de dolaysızlığına borçlu bir dil. Bir ânı, o ânın duygusunu bütün dolaysızlığıyla anlatan, o an geride kalınca gücünü yitirmeyi göze almış cümleler. Bu dille, bu dolaysız ve çıplak dille anaya babaya duyulan öfkenin ifade edilmesi zor; belki de bu yüzden öfke eve, eşyalara, "evin sönük ışıkları"na, "gerilimli, rahatsız havası"na aktarılmış: "Karşı çıkmak istediğim evler, koltuklar, halılar, müzikler, öğretmenler var. Karşı çıkmak istediğim kurallar var."

Çocukluğu böyle evlerde geçenlere yabancı gelmeyecek şu sahne: Spor toto kolonları önünde, radyodan maç naklini dinliyor baba. Anne çocuğun okul önlüğünü ütülüyor, yakasını kolalıyor. Çocuğa gelince, onun için her zamankinden uzun bir öğledensonra başlamış; maç anlatan spikerin sesinde uzayıp giden, hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan bir pazar öğledensonrası. Resmi tamamlayan başka şeyler de var: sabahtan yakılmış, durmadan tüten termosifondan yayılan sıcaklık; bir yana yatmış, iyice incelmiş, erimiş tokyo terlikler; bir yanı yeşil ötekisi beyaz, "Yeşil Bursa" yazılı, uçları püsküllü havlular, ortası balıklı işlemeli hamam tası.

Banyo günü: Çocuğa baş edilmesi zor bir sıkıntıyla birlikte yasak hazları, kendi bedeniyle yalnız kalma imkânını da sunan, yine de hep sonsuz bir tekrar olarak hatırlanacak bir pazar öğledensonrası. Çocuğun uyarı eksikliğiyle içine gömüldüğü boşluk, banyoyu birden haz arayışının, bu arayışla birlikte suçluluğun da sahnesi kılacak. Üstünden zaman geçince anlıyor insan: Evdeki ilk cinsel deneyimlerimiz, kendi bedenimizi tanımanın olduğu kadar bu sıkıntıyla baş etmenin de bir yolu değil mi?

Bir arkadaşım pazar gününün cumadan bakıldığında sonsuz bir mutluluk imgesi olarak göründüğünden söz etmişti. "Asıl mutluluk," diyordu, "cumanın kendisinde, yani mutluluğun görülebilir olduğu yerde. Pazarın ışığı oraya vurmuştur. Bu yüzden cuma parıldar, ışır; pazarın kendisiyse söner." Bu yazının konusunu oluşturan, kendini en çok pazar öğledensonralarında belli eden sıkıntının da kuşkusuz bir mutluluk imgesiyle, hayatımızda birden ışıyacağını umduğumuz bir ışıkla ilgisi var." Neydi pazar öğledensonralarını çocuk için katlanılması zor bir sıkıntının sahnesi kılan? Psikanalitik bakış çocuğun sıkıntısını "bir şeylerin başlatıldığı ancak hiçbir şeyin gerçekleşmediği o donuk beklenti durumu"yla açıklar. Sıkıntıda iki "imkânsız seçenek" vardır: "Arzuladığım bir şey var ve arzuladığım hiçbir şey yok. Ancak bu iki varsayımdan ya da inançtan hangisinin inkâr edildiği her zaman muğlaktır; ve sanırım bu muğlaklık, sıkıntıda yaşanan o tuhaf felç haline açıklık getiriyor." [2]

Bu iki "imkânsız seçeneğin" kaynağı ev; arzuyu yaratan da doyurmadan bırakan da orası çünkü. Bizde en çok sıkıntı uyandıran anlar yalnız olduğu-

2. Adam Phillips, "Sıkılma Üzerine", *Öpüşme, Gıdıklanma ve Sıkılma Üzerine: Hayatın Didiklenmemiş Yanlarına Dair Psikanalitik Denemeler*, çev. Fatma Taşkent, Ayrıntı Yayınları, 1996, s. 88-9.

muz, oyun arkadaşı bulamadığımız anlardan çok, başkalarının yanında kendimizi yalnız hissettiğimiz, oyun arkadaşlarımızla birlikteyken sıkıldığımız anlar değil mi? Bir şeylerin olmasını beklediğimiz, bu şeylerin bir türlü gerçekleşmediği anlar. Çağrı var, çağıran var, çağrıldığımız yerde bekliyoruz, ama hiçbir şey olmuyor. Uzunca bir süre görmediğimiz, yoğun duygular yüklediğimiz, zihnimizde uyarıcı bir imgeye dönüştürdüğümüz biriyle buluştuğumuzda ne çok yaşamışızdır: yanlış yer, yanlış zaman, yanlış insan. Sizi yanılttığı için karşınızdakine, yanlış şeye umut bağladığınız için kendinize duyduğunuz öfkeyi bastırdığınızda tek bir duygu kalır geriye: sıkıntı. Bir şeyler başlamış ama hiçbir şey gerçekleşmiyor. "Arzuladığım bir şey var ve arzuladığım hiçbir şey yok." Pazar sıkıntısı için de geçerli bu: Bütün bir hafta boyunca pazar gününe yatırdığınız arzu, o gün geç saatlerde yapılan bir kahvaltı boyunca öylece bekleyen arzu, sofra kaldırılırken aslında hiçbir zaman doyurulmayacağını anlayınca ne yapar?

Pazar sıkıntısı, sözcüğün tam anlamıyla bir "iç" sıkıntısıdır; kaynağını içe kapanmış, nüfuz edilmez evde bulan, iç dünyası olan herkesin şu ya da bu ölçüde katlanmak zorunda olduğu, yukarıda tarif ettiğimiz evlerdeyse geçici bir an olmaktan çok, kalıcı bir yaşantıya dönüşmüş bir sıkıntı.[3] Çocukluğu bir "tutukevi", bir "sürgün" olarak tarif eden, neredeyse bütün yazdıklarında hep çocukluk sıkıntısına geri dönen Tezer Özlü'nün ısrarla pazar günlerinden, "pazar sabahının terk edilmişliği"nden, "pazar sokaklarının sessizliği"nden, "otuz yıl öncesi kentinin bir küçük burjuva mahallesindeki kadar ölü bir pazar"dan söz etmesi; bütün ailenin evde olduğu, babanın pijamalarını hiç çıkarmadığı, annenin bütün gün sınav kâğıtları okuduğu pazar günlerini ısrarla anlatması tesadüf değil. *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nin en güzel bölümlerinden birinin pazar sıkıntısına ayrılmış olması da: "Şimdilerde... Sokak aralarından geçer-

3. Bu yazıyı bitirdikten sonra bir pazar sabahı Yıldırım Türker'in *Radikal İki*'de (2 Şubat 1997) çıkan "Tatilin Yeniden Keşfi" adlı yazısını okudum. Yıldırım'ın her pazar orada çıkan yazıları pazar sıkıntımla baş etmemi kolaylaştırıyor bir süredir. Bu yazısı ise tüm pazarı kurtaracak kadar zihinsel enerji verdi bana: Çünkü o da Tezer Özlü'den, *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nden yola çıkıyor, pazar sıkıntısından, "küçük, boğucu, kapalı dünyalar"dan söz ediyordu. Elinizdeki yazıyı onun yazısıyla konuşarak yazmayı sürdürmek isterdim, ama ne yazık ki bitmişti yazı. Yalnız, kısa bir dipnotla da olsa aramızdaki vurgu farkı üzerinde durmak isterim. Yıldırım, biraz da yazısını "tatil" gibi bir konuyla sınırlamış olduğundan sanırım, pazar sıkıntısını daha çok pazartesinin doğurduğu kaygıyla, yani okulla açıklamış: "Boğucu orta sınıf hayatların zehirlemiş olduğu bütün çocukların, ne kadar büyüseler de bir türlü kurtulamadıkları o pazar günü sıkıntısını yaşıyor olmamın da okulla bir ilintisi olduğundan neredeyse eminim." Evet, çocukluğumuzda yaşadığımız okul korkusunu, sonraki iş hayatı sağolsun hiçbir zaman içimizden atamadık. Ama ben yine de pazar sıkıntısının köklerinin okulla açıklanamayacak kadar derinde olduğunda, bu sıkıntının ev denen mutluluk mekânının arka bahçesi olduğunda, bu sıkıntının önce evle sonra okulla açıklanması gerektiğinde ısrarlıyım: Okuldan önce de bir hayat vardır.

ken... gözüme pijamalı aile babaları ilişirse, kışın, yağmurlu gri günlerde tüten soba bacalarına ilişirse gözlerim... evlerin pencere camları buharlaşmışsa... odaların içine asılmış çamaşır görürsem... bulutlar ıslak kiremitlere yakınsa, yağmur çiseliyorsa, radyolardan naklen futbol maçları yayımlanıyorsa, tartışan insanların sesleri sokaklara dek yayılıyorsa, gitmek, gitmek, gitmek, gitmek, gitmek... isterim hep."

Bu hikâyenin bir de taşradan görünen yüzü var. Bunu anlamak için iki ayrı taşradan, iki ayrı taşra imgesinden söz edilebilir. Biri, uzun ince yollardan sonra varılan, kıyıda köşede kalmış, Yusuf Atılgan'ın öykülerinde olduğu gibi "düşle bile çıkılamayan" bir taşra, Vüsat O. Bener'in öykülerindeki gibi "unutmaya da unutulmaya da alışmış" kişilerin yaşadığı, uzayıp giden zamanda kendini dinleyen kasabalar. Diğeriyse geniş asfalt bir anayolun orta yerinden böldüğü, o yola hizmet etmek üzere örgütlenmiş, yolun iki yanına lastik tamircilerini, lokantalarını, otogarlarını dizmiş, kendini değil de o anayolun sesini dinleyen, geçimini olduğu kadar umutlarını da bu anayola bağlamış kasabalar.

Çocukluğunun bir bölümü taşrada geçmiş memur çocuğunun zihninde bu iki taşra imgesi tuhaf biçimde iç içe geçmiştir. Çünkü hem taşralıdır; bu kendine yeten, bu kendini dinleyen, bu dışına çıkılmaz dünyayı içselleştirmiş, bir iç hayata dönüştürmüştür. Hem de taşralı değildir; babasının tayin edildiği kasabayı hep kendi dışına atacak, ona hep dışardan bakacaktır. Uğrayıp geçen, yoluna devam edecek birinin, orada kendi isteğiyle değil de sırf otobüs orada durduğu için konaklayan birinin gördükleri: Otogarlar, otogarların pis tuvaletleri, ekşi ekşi kokan otobüsler, otobüs yazıhaneleri, kötü lokantalar, lokantaların masalarında duran yığınla ekmek. Otobüsle böyle bir taşranın içinden geçen, orada yarım saatliğine mola veren herkesin bu listeye ekleyecekleri var: Kuru simitler, ağır kokulu kolonyalar, yağı donmuş yemekler, acı koyu çaylar, insanın elinde kalıveren hediyelik eşyalar.

İçerden baksak ne görürdük? O zaman yoksunluğa, biçimsizliğe değil de doğal, sade bir hayata, örneğin bir bahçeye, meyve ağaçlarına; toprakla, suyla, gökyüzüyle, yıldızlarla, o gökyüzünün altındaki insanlarla daha dolaysız yaşanmış bir ilişkiye de açılabilirdi taşra. *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nde de var bunlar; geniş tahta evler, meyve bahçeleri, "eriyen karlar altında açan sarı, mor çiğdemler", "taşra bahçelerinin erik ağaçları altındaki durgunluk", "ağaçların üze-

rine birikmiş kar kümeleri", toprağın ıslaklığı, güneşin kızıllığı, "sarı, turuncu sonbahar yaprakları".

Ama çocuğun bir zamanlar gökyüzü kadar geniş saydığı bu dünyanın aslında ne kadar dar olduğunu anlaması için çok küçük şeyler yeter. Denge bozuluverir. Zamanın her gün aynı tempoda aktığı kasabada günlerden bir gün gezici bir lunapark kuruluverir örneğin. Çocuk oradaki derme çatma bir dönme dolaba biner. Yukarıda bir an sarsılarak duracaktır dönme dolap, çocuk korkusunu yenerse başını kaldırıp etrafına bakınacak. Oturdukları evi, her sabah gittiği okulu, okulun çamurlu yolunu, babasının çalıştığı daireyi görecek. Hepsini hemen hemen aynı anda: O güne kadar birbirinden uzak dünyalar olarak algıladığı bu mekânları başını çevirmeye bile gerek duymadan aynı anda görebiliyor şimdi. Başka şeyleri de: Kasabanın girişinde mezbahayı, mezbahanın önünde halka halka genişleyen kırmızı suyu, suda balık avlayanları, haftada birkaç akşam ailecek gittikleri yazlık sinemayı, sigara dumanının üzerinde bir bulut gibi asılı kaldığı gazinoyu, gazinonun bahçesinde asılı sarı, kırmızı, mavi ampulleri. Sonra kendini; sert, dik, rahatsız bir sandalyenin üstünde büyükleri bekleyerek, itiraz etmeden oturmak zorunda kalan terbiyeli çocuğu.

Tepe böyle bir yer işte. O güne kadar tek ve büyük bir dünya olarak algıladığınız yer, gözünüzde birden küçülür, sınırları dağlarla çizilmiş bir çukurun ortasındaki iğreti, geçici bir mekâna dönüşüverir. Çocuğa aynı duyguyu yaşatan başka şeyler de olacak bundan sonra: Kasabaya tatile gelenler, orada birkaç saat geçirip onun için bir dünya, yegâne dünya olan yeri birden bir mola yerine dönüştürdükten sonra arabalarına binip arkalarında koca bir toz bulutundan başka bir şey bırakmadan çekip gidenler. Dışarısı, yani arkasından bakakaldığı yabancılar, büyük şehirdeki bir akrabadan gelen, üstünde uzak bir şehir, yabancı bir yüz, karlar içinde tanımadığı bir ülkenin resmi olan bir tebrik kartı, yine uzaklardan yollanmış, çocuğa mutlaka iyi şeyler ama aynı zamanda kendi yoksunluğunu da hatırlatan bir oyuncak.

Ne taşralı ne de şehirli olarak büyür memur çocukları. Babalarının tayin olduğu kasabaların prensleri, prensesleridirler; döndükleri şehrinse taşralıları olmaktan hiçbir zaman kurtulamazlar. Sınırda büyürler, bu topraklarda yaşayan insanları ikiye bölen, birilerini şehirli, ötekilerini taşralı, birilerini içerden, ötekilerini dışarıdan kılan sınırda. Taşrayı içerden yaşarlar yaşamasına ama ona daima dışarıdan bakacaklardır. İlerde bir gün tatile çıkarken içinden geçtikleri kasabaya özlemle bakabilirler ama onu her zaman bir mola yeri olarak görecekler; otogarları, otogarların pis tuvaletlerini, otobüslerin mola verdiği kötü lokantaların acı koyu çaylarını hatırlayacaklardır.

Hikâyenin sonunu biliyoruz: Bu çocuklar daha sonra şehre, birçokları büyük şehre taşındılar. *Çocukluğun Soğuk Geceleri*'nde tarif edilen sokak arasındaki eve yerleştiler. Artık taşradaki prenslikleri, prenseslikleri sona ermişti. Geniş-

leyen bulvarlarla, yükselen otellerle, yabancı okullarla, büyük apartmanlarla tanıştılar. Daha şanslı olanları bir salonu, uzun bir koridora dizilmiş odaları olan apartman dairelerine yerleştiler. Kapısını kapayınca yalnız kalabilecekleri, kendilerine ait bir odaları oldu. Yine de sonradan edinilmiş bir şehirlilikti onlarınki. Bu yüzden de taşrayı hep biraz öfkeyle hatırladılar; geniş bulvarlarda oturanlara, Avrupa kazak giyenlere, boya sarışını kadınlara, suçluluk duymadan para harcayabilenlere, tüketmeyi erken yaşta öğrenmiş olanlara gizlemeye çalıştıkları bir hasetle baktılar.

70'lerde birçoğu sosyalist oldu. Ana babalarının yıllarca hizmet ettiği devletin karşısında yer aldılar. Şimdi, memur çocukluğunun miyadını doldurduğu, bizzat varlığının değilse de kültürel egemenliğinin son bulduğu şu günlerde geriye bakıp şu söylenemez mi: 70'lerin solculuğu, öfkesiyle olduğu kadar öfkesini bastırma çabasıyla da, taşraya dışardan bakışıyla olduğu kadar taşrayı şehre şehri taşraya taşıyan enerjisi, bu ikisini tek bir çatı altında birleştiren ideolojisi, savunuculuğunu üstlendiği adalet fikriyle de bu çocukların büyüdükleri evlerin izini taşıyordu. Ama aynı zamanda tümüyle farklı bir isteğe, çocuğun sıkıntıyla katlandığı evden kaçma, çekip gitme isteğine, ana babalarının yıllarca hizmet ettiği devletle birlikte, gölgesinde büyüdükleri, onlara bir iç dünya olarak dayatılmış bir kamusal düzeni de yıkma isteğine, adalet isteğinden çok farklı bir özgürlük isteğine de cevap veriyordu.

Gitmek ya da kalmak: Evin bize dayattığı –yoksa bağışladığı mı demeliydim– bir ikilem bu. Walter Benjamin'in "Geri Dön! Her Şey Affedildi" adlı fragmanından şu satırlar: "Tıpkı barfiksde büyük dönüşü yapmaya çalışan jimnastikçi gibi her çocuk er ya da geç kendi payına düşecek kaderi belirleyen talih çarkını kendisi için çevirir. Çünkü yalnız on beşindeyken bildiğimiz ya da yaptığımız şey sonradan bizi cezbedecektir. Dolayısıyla hiçbir zaman telafi edemeyeceğimiz bir şey vardır: On beşimizdeyken evden kaçmamış olmak. Sonradan anlarız: Sokakta geçirilen kırk sekiz saat, tıpkı alkalik çözeltide olduğu gibi, mutluluğun kristalini yaratır."[4]

O kristale yakından baktığımda, gitmek yönündeki tercihlerimiz, sevdiklerimize zalimce gelebilecek özgürlük arayışımız kadar, bazen kalmak zorunda olduğumuz için çektiğimiz sıkıntının, şu bitmek bilmeyen ev ödevlerinin de payını görüyorum. Belki bir gün bize de birisi söyler: "Geri Dön! Her Şey Affedildi."

4. Walter Benjamin, "Geri Dön! Her Şey Affedildi!", Tek Yönlü Yol, çev. İskender Savaşır, *Son Bakışta Aşk: Walter Benjamin'den Seçme Yazılar* , Metis Yayınları, 1993, s. 52-3.